

РЕШЕНИЕ

№ 467

гр. София, 07 декември 2023 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и седми октомври две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА
ЧЛЕНОВЕ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ХРИСТИНА МИХОВА

при участието на секретаря ЕЛЕОНОРА МИХАЙЛОВА и прокурора от ВКП ТОМА КОМОВ изслуша докладваното от съдия ХРИСТИНА МИХОВА н. д. № 710/2023 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационна жалба, подадена от защитника на подсъдимия В. Д. Х., срещу въззивно решение № 89/05.06.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 141/2023 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив. В жалбата се излага твърдение за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, свързано с не отразяването в обвинителния акт на важни обстоятелства, довело до ограничаване на процесуалните права на подсъдимия, като на това основание се претендира за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд. Твърди се и че наложеното наказание лишаване от свобода е явно несправедливо, поради това, че при отмерване на срока му не са отчетени в достатъчна степен като смекчаващи отговорността обстоятелства съпричиняването от страна на пострадалите и изминалият период от време от деянието. С оглед на това се претендира за намаляване на неговия размер и за отлагане на изпълнението му по реда на чл. 66, ал.1 от НК.

Срещу посоченото въззивно решение е постъпила и жалба от частните обвинители, подадена чрез техните повереници, в която се сочи наличието на всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 от НПК. Подадени са и писмени допълнения към жалбата, в които се излагат подробни доводи в подкрепа на заявените касационни основания. Твърди се, че въззивният съд е нарушил материалния закон, като е оправдал подсъдимия по обвинението за допуснати нарушения на чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП и по квалифициращия елемент „особено тежък случай“, както и че неправилно е преквалифицирал деянието по привилегирования състав на чл. 343а от НК. Допуснато било и процесуално нарушение, тъй като искане за такова преквалифициране защитата направила с писмено допълнение, с което частните обвинители не са имали възможност да се запознаят и да се подготвят по него. Незаконосъобразното преквалифициране на престъплението и оправдаването на дееца довело до определяне на наказания, които били явно несправедливи. На това основание частното обвинение претендира за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане, при което да бъдат отстранени допуснатите нарушения и да бъдат наложени по - високи по размер санкции.

В съдебно заседание пред ВКС частните обвинители А. Н., Р. Н., А. З., Ю. И., А. М. и И.М. се явяват лично и поддържат подадената от тях жалба. Частните обвинители С. М., Р. М., Т. М., А. З. и А. – К. З., чрез майка си А. З., Х. З., Л.З., Б. З., А. Т., Р. М., Г. М., Ф. М., Р. М., Т. К. и К. М., редовно призовани, не се явяват в съдебното заседание. Всички частни обвинители се представляват от поверениците си – адвокат Ч. и адвокат С., които поддържат касационната жалба и писмените допълнения към нея и пледират за уважаването на направените в тях искания.

Защитникът на подс. Х.– адвокат П., поддържа подадената касационна жалба и прави искане да бъде уважена по изложените в нея съображения.

Прокурорът от Върховна касационна прокуратура изразява становище за неоснователност и на двете касационните жалби. Според него въззивният съд правилно е преквалифицирал деянието по по-леко наказуемия състав, не е допуснал нарушения на материалния и процесуалния закон, а наложените от него санкции на подсъдимия били справедливи, тъй като били определени при отчитане на всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. В заключение прокурорът пледира за оставяне на въззивното решение в сила.

Подсъдимият Х. поддържа доводите на защитника си, изразява съжаление за случилото се и предоставя на съда да се произнесе по жалбата.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

Първоначално по внесения срещу подсъдимия В. Д. Х. обвинителен акт е проведено съкратено съдебно следствие по реда на чл. 371, т. 2 от НПК и е постановена присъда № 68/18.08.2020 г. по н.о.х.д. № 1054/2020 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив. По протест на ОП – Пловдив, жалба на частните обвинители и жалба на подсъдимия тази присъда е отменена с решение от 18.02.2021 г., постановено по в.н.о.х.д. № 609/2020 г. по описа на АС – Пловдив и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

При повторното първоинстанционно разглеждане на делото е постановена присъда № 260019/ 22.11.2022 г. по н.о.х.д. № 456/2021 г. по описа на ОС – Пловдив, с която подсъдимият В. Д. Х. е признат за виновен в това, че на 13.05.2019 г., на път „I – 8“ /Пловдив – Пазарджик/, на км 210 + 897, в района на регулирано кръстовище с общински път „PDV 1252“, обл. Пловдив, при управление на МПС – влекач марка „С.“, модел „.....“, с рег. № ....., теглещ полуремарке марка „Шмитц“, модел „СО 1“, с рег. № ....., е нарушил правилата за движение – чл. 38, ал. 4 и чл. 40, ал.1 и ал. 2 от ЗДвП и по непредпазливост причинил смъртта на повече от едно лице, а именно на Ф. А. М., А. Б. З. и М. Р. М., поради което и на основание чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр.1, вр. с ал.1, б. „в“, вр. с чл. 343, ал.1, вр. с чл. 54 от НК е осъден на пет години лишаване от свобода, при първоначален „общ“ режим за изтърпяване, като е приспаднало първоначалното му задържане с мярка за неотклонение, оправдан е по обвинението за допуснато нарушение на чл. 25, ал. 1 от ЗДвП и за квалифициращия елемент „особено тежък случай“.

С присъдата на основание чл. 343г от НК подсъдимият е лишен от право да управлява МПС за срок от пет години и шест месеца, като е приспаднало времето, през което фактически е лишен от това право по административен ред.

Частните обвинители останали недоволни от оправдаването на подсъдимия по обвинението за това, че случаят е „особено тежък“ и от размера на наложените

на подсъдимия наказания и обжалвали първоинстанционната присъда пред Апелативен съд – Пловдив с искане за тяхното увеличаване.

Подсъдимият и неговият защитник също обжалвали първоинстанционната присъда с оплаквания за допуснати процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и несправедливост на определените санкции. Същите претендирали алтернативно за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на размера на наложените наказания.

С въззивно решение № 89/05.06.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 141/2023 г. по описа на АС – Пловдив, предмет на настоящата касационна проверка, присъдата на ОС – Пловдив е изменена, като деянието, извършено от подсъдимия В. Д. Х., е преквалифицирано по чл. 343а, ал.1, б. „г“, вр. с чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1, б. „в“, вр. с чл. 342, ал.1 от НК, оправдан е по обвинението да е допуснал нарушение на чл. 40, ал.1 и ал. 2 от ЗДвП и са намалени размерите на наложените му наказания: от пет години на четири години лишаване от свобода и от пет години и шест месеца на пет години лишаване от право да управлява МПС. Първоинстанционната присъда в останалата ѝ част е потвърдена.

Касационните жалби, подадени срещу посоченото въззивно решение, са допустими, тъй като са депозираны от процесуално легитимирани лица, в срока по чл. 350 от НПК и срещу съдебен акт от категорията на визираните в чл. 346, т. 1 от НПК.

Касационно основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК

Приоритетно следва да се разгледат твърденията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като при констатация за наличието на такива се обезсмисля необходимостта от проверка по отношение на останалите заявени касационни основания. Оплаквания за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила се сочат и в двете касационни жалби.

В жалбата на подсъдимия се твърди, че внесеният срещу подс. Х. обвинителен акт не е изготвен в съответствие с императивните изисквания на чл. 246 от НПК и ТР № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС, тъй като в него не било отразено обстоятелството, че автомобилът на пострадалите е следвало да се движи със скорост до 60 км/ч, ограничена посредством пътен знак В 26, намиращ се на 110 метра от кръстовището. Не било отбелязано, че автомобилът им се е движел със скорост от 89 км/ч, която е била съобразена, според експертите с дългите светлини на фаровете, но е надвишавала посоченото ограничение и е допринесла за настъпване на произшествието. Не отразяването на тези обстоятелства в обвинителния акт не дало възможност на подсъдимия да се позове на съпричиняването от страна на пострадалия водач и поради това той не могъл да се възползва от диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 от НПК. По този начин сериозно били ограничени процесуалните му права. Твърди се и че защитникът е поискал в хода на разпоредителното заседание първоинстанционният съд да върне на прокурора обвинителния акт, за да бъде отстранено допуснатото нарушение, но съдът отказал, а отказът впоследствие бил потвърден и от въззивния съд в процедурата по чл. 249, ал. 3 от НПК.

Същото възражение защитникът е направил и пред въззивния съд, който в постановения от него съдебен акт, в изпълнение на задълженията, произтичащи от разпоредбата на чл. 339, ал. 2 от НПК, е дал отговор, като е счел оплакването за неоснователно. Настоящият съдебен състав се солидаризира със заключението на

контролирания съд, че не е допуснато твърдяното съществено процесуално нарушение.

При прегледа на обвинителния акт се установява, че действително в него не е отразено, че за посоката на движение на автомобила, в който са пътували пострадалите е имало пътен знак В - 26, ограничаващ скоростта до 60 км/ч. Едновременно с това обаче, в същия процесуален документ е отбелязано / л. 5 от обв. акт/, че основна техническа причина за настъпване на произшествието е движението на л. а. „БМВ“ /управляван от пострадалия А. З./ със скорост от 89 км/ч, която не му е позволила да спре преди мястото на удара и че ако се е движел със скорост от 70 км/ч и по - ниска от нея, пострадалият водач е могъл да предотврати настъпването на удара. Следователно, макар да не е посочено изрично, че пострадалият З. не е съобразил скоростта си на движение с ограничението, въведено с посочения пътен знак, то неговото поведение е преценено от държавното обвинение като причина за настъпването на общественоопасния резултат. При това положение не е имало пречка подсъдимият да се възползва от привилегиата на диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 от НПК, както реално е и направил при първото разглеждане на делото от първоинстанционния съд. По – нататък и първоинстанционният, и въззивният съд са отчетели, че с поведението си – управление със скорост над ограничението от 60 км/ч, пострадалият З. е съпричинил произшествието. Следователно, макар в обвинителния акт да не е било посочено изрично, че пострадалият З. не се е съобразил с пътен знак В 26, това не е довело до съществено накърняване на правата на подс. Х., след като и двете предходни инстанции са приели посоченото обстоятелство за установено, отчетели са го и като смекчаващо отговорността и на това основание значително са намалили наложените му наказания. При това положение не е налице допуснато съществено нарушение по смисъла на чл. 348, ал. 3, т.1 от НПК, което да е довело до ограничаване на процесуалните правата на подсъдимия и да изисква намесата на касационната инстанция.

На следващо място възражение за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила се сочи и в жалбата на частното обвинение. То се аргументира с довода, че искане за преквалифициране на деянието по привилегирания състав на чл. 343а от НК било направено в писменото допълнение към въззивната жалба, като преди това в нито един момент от съдебното производство не бил повдиган въпросът за оказана помощ от подсъдимия. Въззивният съд не докладвал писменото допълнение и не осигурил възможност на частното обвинение да се запознае с него, за да подготви отговор на доводите на защитата.

При прегледа на материалите от в.н.о.х.д. №141/ 2023 г. се установява, че писменото допълнение към въззивната жалба е депозирано от защитата в АС – Пловдив на 27.04.2023 г., като на 02.05.2023 г. съдията - докладчик с резолюция се е разпоредил копия от него да се изпратят на другите страни. / л. 93 от възз. дело/. Видно от протокола от съдебното заседание, проведено на 04.05.2023 г. председателят на съдебния състав е докладвал, че са постъпили допълнения към въззивните жалби на подсъдимия /от адвокат П./ и на частните обвинители / от поверениците адвокатите П., С. и Ч./. От същия протокол се установява, че нито една от страните не е възразила за това, че не е запозната с писменото допълнение на другите страни. Съгласно разпоредбата на чл. 320, ал. 4 от НПК страните могат да правят допълнително писмени изложения за допълване на доводите, посочени в жалбата или протеста до даване ход на съдебното заседание. В конкретния случай това условие е изпълнено, поради което не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Освен това следва да се отбележи, че некоректно

повереникът твърди, че е бил изненадан от посоченото искане на защитата, тъй като такава е депозирана от защитата още в хода на съдебните прения пред първоинстанционния съд / л. 384 от н.о.х.д. № 456/21 г./, като на същото е отговорено в мотивите на първоинстанционната присъда / л. 396 - 397/, с които всички страни са били запознати. Следователно, не е допуснато твърдяното от частното обвинение процесуално нарушение.

Касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК

Твърдения за нарушения на материалния закон се излагат в касационната жалба и писмените допълнения към нея, подадени от частните обвинители, чрез техните повереници. Те се аргументират на първо място с довода за незаконосъобразното оправдаване на подсъдимия по обвинението за допуснати нарушения на чл. 40, ал.1 и ал. 2 от ЗДвП и по квалификацията „особено тежък случай“, както и относно преквалифицирането на деянието по привилегирования състав на чл. 343а, ал.1, б. „г“, вр. с чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1, б. „в“, вр. с чл. 342, ал.1 от НК.

Проверката на въззивния съдебен акт налага извод за частична основателност на изложените от частното обвинение твърдения.

Настоящият съдебен състав на първо място изцяло възприема доводите на въззивната инстанция, с които е аргументирала оправдаването на подсъдимия по обвинението за допуснати нарушения на разпоредбите на чл. 40, ал.1 и ал. 2 от ЗДвП. Правилно контролираният съд е преценил, че основното нарушение, което подсъдимият е допуснал на правилата за движение е това на разпоредбата на чл. 38, ал. 4 от ЗДвП, забраняваща движение назад при извършването на маневра „обратен завой“ на кръстовище. Смислът на посочената забрана е да не се създава опасност за останалите пътни превозни средства, които извършват движение на кръстовището – движат се след превозното средство или срещу него. В нормата на чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП са дадени задължителни указания за извършването на движение назад, когато такава е разрешено за конкретното място на неговото осъществяване. След като е забранено поначало движението назад на кръстовище при маневра обратен завой, без значение е дали са спазени правилата, свързани с движението на ППС назад. Иначе казано, единствено нарушението на чл. 38, ал. 4 от ЗДвП е в пряка причинно – следствена връзка с настъпилото произшествие. При това положение законосъобразно контролираният съд е оправдал подсъдимия по обвинението за нарушение и на чл. 40, ал.1 и ал. 2 от ЗДвП.

Основателни са възраженията, изложени в жалбата на частните обвинители, за незаконосъобразното оправдаване на дееца по обвинението, относно квалификацията признак „особено тежък случай“. Несъмнено, легалната дефиниция за „особено тежък случай“, дадена в разпоредбата на чл. 93, т. 8 от НК, предполага положителна констатация за висока степен на обществена опасност, както на самия деец, така и на деянието, осъществено от него, с оглед настъпилите вредни последици и на други отегчавачи обстоятелства. Преценката на съда относно наличието или отсъствието на този квалифициращ престъплението елемент – „особено тежък случай“, изисква задълбочен анализ на всички обстоятелства, свързани с конкретната специфика на престъпната проява, обусловена от времето, мястото и механизма на осъществяването ѝ, броя на пострадалите, вида и тежестта на допуснатите правила за движение и други особености, обуславящи нейната по – висока степен на обществена опасност в сравнение с подобни престъпления от същия вид. Задължително е изследването и на тези фактори, които характеризират личността на дееца като член на

обществото, участник в движението и водач на МПС, включително и като управляващ конкретния вид ППС, според спецификите му. Изложеното изисква задълбочен анализ на всички посочени обстоятелства, какъвто според настоящия съдебен състав въззивният съд не е осъществил и в това отношение оплакванията на частните обвинители са основателни.

И двете предходни съдебни инстанции са оценили конкретното деяние като такова със завишена степен на обществена опасност, предвид на това, че е осъществено в тъмната част на денонощието, при ограничена видимост към останалите участници в движението, чрез препречване с камиона и тегленото от него ремарке на почти цялото пътно платно, по което се е движел автомобила на пострадалите. В същата насока са отчетени настъпилите в резултат на произшествието изключително тежки последици – смъртта на трима млади мъже /повече от необходимото, за да се квалифицира деянието като такова по чл. 343, ал. 3 от НК/, в началото на житейския им път, причинила неизмерима загуба и страдания за техните близки.

При преценката на данните, характеризиращи личността на подсъдимия, предходните съдилища са съобразили чистото му съдебно минало, трудовата му ангажираност, семейното му положение, неговите добросъвестност, работливост, отзивчивост, обуславящи го като деец с ниска степен на обществена опасност. В недостатъчно пълна степен обаче са обсъдили и оценили обстоятелствата, имащи значение за определянето на степента на обществената му опасност като участник в движението и най – вече като водач на пътно превозно средство – товарен автомобил с ремарке, като това, с което е извършил престъплението. Посочените фактори при престъпленията по транспорта имат особено важно значение за определяне на правната квалификация на деянието и съответно на наказателната отговорност, която деецът следва да понесе и затова правилното и задълбоченото им обсъждане е задължително. Контролираният съд не е съобразил това, като не е отделил необходимото внимание на справка за допуснатите от подсъдимия нарушения на правилата за движение по пътищата, за които е санкциониран по административен ред. Не е отчетел обстоятелството, че за период от една година преди деянието, подсъдимият е санкциониран с три фиша за превишаване на скоростта на движение, което говори за една системност в поведението му като водач на МПС, насочена към нарушаване на правилата за движение. Този факт е омаловажен от решаващия съд само поради обстоятелството, че санкционирането на водача е с фиш, а не с наказателно постановление. Въззивният съд не е отчетел, че причина за пътните произшествия в голяма степен е именно движението на водачите с превишена скорост, иначе казано не е съобразил, че подсъдимият не е наказан за незначителни нарушения на правилата за движение, та макар и само с фиш. Наказателното постановление № 19-6110 -00020/07.05.2019 г. на ОДМВР - Кърджали, издадено едва месец преди извършване на престъплението, с което му е наложено наказание за допуснато нарушение на чл. 6, т.1 от ЗДвП, само потвърждава заключението за това, че подсъдимият е недисциплиниран водач на МПС. Провервяваният съд не е съобразил и обстоятелството, че като професионален шофьор към подсъдимия са поставени по - високи изисквания за съблюдаване на правилата за движение в сравнение с любителите шофьори. Управлението на товарен автомобил от вида на участвалия в произшествието, също изисква още по – стриктно съблюдаване на правилата за движение, предвид на по - големите му размери и маса, които са от естество да причиняват и по - големи вреди при пътно произшествие. Основателно е и твърдението на частното обвинение, че в случая става въпрос за едно съвсем съзнателно извършено нарушение на правилата, без подсъдимият да е бил поставен в невъзможност обективно да избере друго място за

обръщане на посоката за движение, където това не би създавало опасност за останалите участници в движението. Пътят му е бил познат, знаел е точно къде се намира и реално със смяната на посоката подсъдимият е целял да спести само няколко километра повече движение, преди отново да продължи към Златоград. Осъществяването на забранената маневра в тъмната част на денонощието, с тежко и огромно по размери /сравнено с лекия автомобил/ товарно превозно средство, при отсъствието на видимост към платното за движение, по което се е движел автомобила на пострадалите, с пълното съзнание за липсата на такава, характеризират подсъдимия като безразсъден и изключително опасен водач, а оттам и като деец с висока степен на обществена опасност.

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на частното обвинение за това, че въззивният съд неправилно е отчел съпричиняване от страна на починалия водач З., но същевременно намира, че е преекспонирано значението на това обстоятелство. Действително, движението на автомобила на пострадалите със скорост над ограничението от 60 км/ч, а именно с 89 км/ч е една от причините /установено по несъмнен начин по експертен път/ за настъпването на произшествието, но началото на каузалния процес е поставен от подсъдимия, предприел извършването на забранената маневра. Поради това съпричиняването в конкретния случай не е обстоятелство, което да влияе толкова съществено върху правната квалификация на деянието, изключвайки възможността то да бъде квалифицирано като „особено тежък случай“.

На следващо място основателно е твърдението на частните обвинители, че въззивният съд е допуснал нарушение на материалния закон като е преквалифицирал деянието по привилегирвания състав на чл. 343а, ал.1, б. „г“, вр. с чл. 343, ал. 3, б. „б“, пр. 1, б. „в“, вр. с чл. 342, ал.1 от НК. Въззивният съд в мотивите на постановения от него съдебен акт е отхвърлил съображенията на първостепенния съд, с които последният е отказал да уважи искането на защитата за преквалифициране на деянието по по – леко наказуемия състав. Принципно верни са доводите на контролирания съд, че за да се реализира по – лекият престъпен състав е достатъчно да е оказана помощ на живо лице и че бързият темп на настъпване на смъртта му не е основание да се откаже приложението на привилегирвания състав. Освен критиката към отказа на първоинстанционния съд да извърши посочената преквалификация обаче контролираният съд не е изложил доводи, с които да аргументира собственото си решение да приложи привилегирвания състав. Иначе казано не е мотивирал заключението си за това, че обаждането на подсъдимия на тел. 112, с което е съобщил за произшествието, е достатъчно, за да се приеме, че е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалите. По този начин, освен че е допуснал нарушение на материалния закон, въззивният съд е нарушил и задължението си да мотивира взетото от него решение. Липсата на мотиви е нарушение от категорията на визираните в чл. 348, ал. 3, т. 2, пр. 1, вр. с ал.1, т.2 от НПК и е самостоятелно основание за отмяна на въззивното решение. Независимо от това настоящият съдебен състав намира за нужно да отбележи, доколкото единственото обстоятелство, на което се е позовал въззивният съд, макар и съвсем формално, е обаждането на подсъдимия до тел. 112, че многократно в свои решения, ВКС е посочвал, че това не е достатъчно, за да се квалифицира деянието по привилегирвания състав на чл. 343а от НК /реш. по н. д. № 882/2021 г. на ВКС, I н. о.; реш. № 176/2017 г. на ВКС, III н. о.; реш. № 1733/2014 г. на ВКС, III н. о.; реш. № 295/2014 г. по н. д. № 800/2014 г. на ВКС, I н. о./. Както правилно е отбелязано в жалбата на частното обвинение, сигнализирането на компетентните органи, чрез обаждане на тел. 112, за настъпилото транспортно произшествие е

задължение на всеки водач на ППС, участвал в него или пристигнал на местопроизшествието – чл. 123, ал. 1 и чл. 124 от ЗДВП. Според същите разпоредби и оказването на помощ на пострадалите е задължение на тези водачи, ако това не представлява опасност за самите тях. За да се ползва от привилегията на чл. 343а от НК, съгласно указанията, дадени с Постановление № 1/1983 г. по н. д. № 8/1982 г. на Пленума на ВС, водачът следва да направи всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалите, като дали е сторил това се преценява с оглед възможностите му, конкретната обстановка и характера на извършените действия. Необходимо е също така да е оказана помощ на жив човек и действията на подсъдимия да са насочени субективно и обективно към спасяване на живота и здравето на пострадалия. В конкретния случай, освен обаждането на тел. 112, подсъдимият не е извършил други действия, които са били в неговите възможности, като например да разбере поне колко са пострадалите и в какво състояние са, за да даде информация с цел подsigуряване на необходимата медицинска помощ. Основателно в тази връзка е възражението на частното обвинение, че подсъдимият дори не е проверил и разбрал колко лица се намират в автомобила, а това е било в неговите възможности, независимо от състоянието на автомобила след удара в ремаркетото. Следователно, не може да се приеме, че действията му -обаждането на тел. 112, са били насочени обективно и субективно към спасяване на живота на пострадалите и че той е направил всичко зависещо от него за това.

С оглед на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд е допуснал нарушение и на материалния закон, като е преквалифицирал деянието по привилегирования състав на чл. 343а от НК. Неправилното квалифициране на престъплението е довело и до налагане на несправедливи санкции. В този смисъл касационната жалба на частните обвинители е основателна и следва да бъде уважена. Въззивният съдебен акт следва да бъде отменен, а делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на въззивния съд, при което да се отстранят допуснатите нарушения на материалния закон, като се наложат санкции, съобразно с правилната квалификация на деянието по съответния престъпен състав.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 3, т. 1 и т. 3, вр. с ал. 1, т. 5 от НПК, Върховният касационен съд, I – во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ въззивно решение № 89/05.06.2023 г., постановено по в.н.о.х.д. № 141/2023 г. по описа на Апелативен съд – Пловдив.

ВРЪЩА делото на въззивния съд за ново разглеждане от друг съдебен състав от стадия на съдебното заседание.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.